Näkökulma korruptioon

Korruptoitu ihmismieli!

Anonyymi

2001

Radikaali poliittista vapautta ajava liike, kuten anarkismi, puhuu aina paitsi yhteiskunnasta myös ihmisestä. Liian usein huomio kääntyy ihmisen ulkopuolisiin rakenteisiin. Se ihminen, joka ajatuksineen on muovautunut vallan puristuksessa, jää vähemmälle huomiolle. Genealoginen lähestymistapa esimerkiksi ihmiseen ja hänen moraaliinsa ei etsi alkuperää tai ydintä, vaan tarkastelee, missä ehdoissa ihminen on muodostunut sellaiseksi kuin hän nykyisyydessä on. Kiinnostavaa ei sinänsä ole, millaiseksi esimerkiksi politiikka on tullut, vaan millaisessa puristuksessa on päädytty juuri tähän. On selvää, ettemme voi syyttää tästä kaikesta kourallista suuryhtiöitä. Viimeistään siinä vaiheessa, kun tajuamme, että ihmiset eivät ole tulleet tietoiseksi omasta alistamisestaan eivätkä ole kyenneet vastustamaan autoritaarista järjestystä yhteiskunnassa eivätkä edes omissa organisaatioissaan, on katse käännettävä myös jonnekin muualle.

Friedrich Nietzschen (1844-1900) mukaan länsimaiselle kulttuurille on ollut tyypillistä, että ajattelu pyrkii arvottamaan elämää. Kun itse elämä alistetaan sen yläpuolelle nostettujen arvojen alle, syntyy köyhdytetty, itseään vastaan käännetty ja sairas elämä. Sairas elämä lakkaa ylyttämästä ajattelua, joka puolestaan lakkaa synnyttämästä erilaisia elämän muotoja – tällöin on kyse nihilismistä. Kulttuuri ei osaa vastata kysymykseen ”miksi?”. Nietzsche näkeekin länsimaisen kulttuurin historian tällaisten reaktiivisten voimien voittokulkuna. Itse asiassa Nietzschen mielestä jopa sotilaallisesti perusteltu kulttuuri on niin sanotun teollisen kulttuurin yläpuolella, jota hän puolestaan pitää kaikkein halpa-arvoisimpana olemassaolon muotona. Nietzschen mukaan ”siinä vaikuttaa yksinkertaisesti hädän laki: tahdotaan elää ja on pakko myydä itsensä, mutta halveksutaan sitä, joka käyttää tätä hätää hyväkseen ja ostaa työntekijän”.

Teollisuusyhteiskunnan epämoderni pakkokollektiivi, jossa yksilö sosiaalityyppinä on tapettu, on kuitenkin ollut lähtökohta perinteisen vasemmiston propagoimalle ajatukselle vapaudesta. Nihilismi elämänkielteisyytenä on muovannut kaikenlaista poliittista liikehdintää kuluneen vuosisadan ajan. Räikeintä on radikaalin poliittisen liikkeen huudon neutralisoiminen sosialidemokraattiseksi kulttuuriksi. Mutta aimo annos nihilismiä saattaa olla mukana myös nykypäivän antikapitalistisessa liikkeessä. Vai tietääkö joku vastauksen kysymykseen ”miksi?”

Näen tällaisen jatkuvan puhtaan poliittisen liikkeen kavalimpana viettelyksenä. Kuinka voin sanoa näin? Koska olen ollut vietelty. Väittäessään, että ainoa poliittinen ja merkityksellinen asia elämässä on politiikkaa – siis merkityksessä ”WTO-politiikka”, ”EU-politiikka”, kaiken pahan vastustamisen politiikka – tuhotaan juuri mahdollisuus vapautua. Poliittisuus ei ole ainoastaan

demokratiaa, vaan myös yksilön suvereenisuutta. Kaikkien asioiden ei edes tulisi olla poliittisia yhteisön mielessä. Kuitenkin yksilön suvereenisuus on poliittista vain sen vuoksi, koska sitä ei ole ja siihen tulisi pyrkiä. Itse asiassa tällä hetkellä niin sanotut henkilökohtaiset asiat (esim. perhemuoto, parisuhde) ovat poliittisia juuri sen takia, että ne ensin riistettiin ihmisiltä tekemällä niistä julkisen kontrollin alaisia ja nyt sitten voidaan harjoittaa ”elämänpolitiikkaa” eli yrittää saada menetettyjä asioita takaisin.

Vaikka virallisesti ainoastaan talous on politiikkaa, kaikki on yhä siinä mielessä politiikkaa, että toisten ihmisten elämä ja asiat on otettu haltuun: päihteiden käyttöni, rakkauteni, elämäntapani, asumis- ja perhemuotoni – kaikki silkkaa valtiollista politiikkaa. Anarkistit hylkäsivät valtion siksi, että se tarkoittaa yksilöiden ja pienten vähemmistöjen vapauden luovuttamista, sosiaalisten suhteiden tuhoa ja viime kädessä elämän kieltämistä. Tämä yksityisten ja henkilökohtaisten asioiden luovuttaminen kontrollin käsiin on häkellyttävää. En ole vieläkään toipunut siitä, että lesbot ja homot todella halusivat rekisteröidä suhteensa.

Negri ja Hardt (Empire 2000) väittävät, että kansallisvaltion suvereenisuuden sijaan maailmaa kontrolloi Imperiumi, jolle ei voida piirtää mitään alueellisia rajoja. Tässä yhteydessä minua kiinnostaa kuitenkin Imperiumin toinen tunnusmerkki: Imperiumi ei näyttäydy meille historiallisena järjestelmänä, joka on syntynyt kilpailusta, vaan se osoittaa olevansa järjestys, jolla on kyky lakkauttaa historia ja saada nykyinen tilanne näyttämään ikuiselta. Imperiumin näkökulmasta asiat ovat aina olleet näin ja tulevat jatkossakin olemaan, koska näin on tarkoitettu. Imperiumi ei tunnusta muutoksen historiaa, vaan julistaa olevansa järjestys ilman ajallisuutta – eräänlainen historian ulkopuoli tai historian loppu. Tämä Imperiumin luonne on vaikeinta kohdata. Siksi on niin vaikeata ajatella muuta järjestystä, tapaa ja elämää kuin Imperiumin itsensä tarjoama. Tämä on tiukkaa jokaiselle radikaalillekin.

Varsinainen ajatusten vallankumous tapahtuu pubissa päivän epätyydyttävän rituaalimielenosoituksen jälkeen. Se on tila utopioille.

Se on pyhä hetki.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Anonyymi
Näkökulma korruptioon
Korruptoitu ihmismieli!
2001

Haettu 26.7.2012 osoitteesta: http://takku.net/article.php/20071026172620667
Julkaistu alunperin Kapinatyöläinen lehdessä, #30 – 2001.

fi.theanarchistlibrary.org